

Še ob stoletnici Otona Župančiča

Nekaj prispevkov s simpozija o pesniku

Januarsko številko v razširjenem obsegu smo v celoti posvetili Otonu Župančiču ob stoletnici njegovega rojstva. Tako kot pred dvema letoma ob Cankarju uhaja tudi zanimanje za Župančiča iz ozkih okvirov jubilejnih zapisov in se razrašča v široko raziskavo tako pesnika in njegovega dela kot našega (spreminjajočega se?) odnosa do njiju, kajti tudi v poeziji našega časa in v kulturi sploh je vse več odprtih in novih vprašanj, na katera vse teže odgovarjamo brez kritičnega soočanja z najvrednejšim iz naše preteklosti. Pod širokim lokom Župančičeve umetnosti z njenim poudarjenim umetništvom in liriko, ki sta ji narod in njegova usoda osrednji navdih, odkriva-

mo v trenutkih zbranega razmišljanja o kulturi in umetnosti — pa tudi v trenutkih bolj ali manj zastrte polemike — včasih tudi najbolj živi del sebe danes, svoje ustvarjalne in eksistencialne stiske. Ali vsaj nekatere izmed njih. Zato je seveda povsem razumljivo, če s pričujočo številko nadaljujemo (in sklepamo?) svoja razmišljanja o Župančiču in o nas samih v luči njegove poezije. Po vrsti, kot so nastopili, objavljamo nekaj prispevkov naših sodelavcev (razen Jožeta Toporišiča in France Buttolo, ki se tokrat oglašata prvič) s simpozija o pesniku, ki je bil v prostorih Slovenske akademije znanosti in umetnosti med 29. junijem in 1. julijem letos. Razen razprave Jožeta Pogačnika, ki je občutno obsežnejša od prebranega besedila na simpoziju, so vsi drugi teksti integralni prispevki s simpozija. Celotno gradivo s simpozija, blizu štirideset naslovov, bo objavljeno v posebnem zborniku.

Ur.